

Openingswoord

Welkom in deze viering, we zijn hier in gemeenschap met de + Vader, de Zoon en de heilige Geest. Amen.

Vandaag is het de Drievuldigheidszondag, de eerste zondag na Pinksteren, het feest van de Heilige Drie-eenheid. En na vandaag volgen, tot het begin van de advent, de 'gewone' zondagen door het jaar. Waar vorige week de schijnwerper gericht stond op Gods Geest, vieren we vandaag het bij elkaar horen van de Vader, Zoon en heilige Geest. Met deze drie namen krijgt God een gezicht. Want onze woorden schieten eigenlijk tekort om Hem te benoemen.

Het goddelijke is drie-achtig (en toch een); we kennen de drie aartsvaders, de drie wijzen; Jezus staat op, de derde dag na zijn dood, we kennen de drie goddelijke deugden geloof, hoop en liefde. Het is drie en toch één. We zien het 'drie in een' ook in het heel menselijke, bijvoorbeeld verleden-heden-toekomst, en misschien wel in het drie keer 'hoera'. Teken van veelvoud maar toch één, toch alomvattend. Vader, Zoon en heilige geest. We spreken de woorden uit bij het kruisteken. Wanneer we dat met aandacht doen is het één geheel en zijn we in dit uur verbonden met God en met elkaar. Zijn we een moment stil, in verbondenheid.

Overweging

Het feest van de Heilige Drie-eenheid. Zondag Trinitatis. Voor de meesten van ons misschien niet echt een feestdag, zoals Pasen of Pinksteren. Er zijn ook veel theologische discussies gevoerd over de Drie-enige natuur van God. In de vierde en vijfde eeuw na Chr. werd de leer over de drie-eenheid in een aantal concilies vastgesteld, en in de 14^e eeuw werd de kerkelijke feestdag in het leven geroepen. Complexe theologische materie. Ik vond het ook best moeilijk om een overweging te maken.

Deze zondag kunnen we in ieder geval zien als een afsluiting, een samenvatting, van de feestdagen rondom de Vader, de Zoon en de heilige Geest (te weten Kerst, Pasen, Hemelvaart en Pinksteren). En vanaf volgende week, tot de Advent, volgen de gewone zondagen door het jaar. Dat het een afsluiting is spreekt eigenlijk ook uit de Evangelielezing zelf: het is namelijk de laatste passage uit het Evangelie volgens Matteüs. Jezus verschijnt voor de laatste keer aan zijn leerlingen, en Hij stuurt hen de wereld in met een opdracht: "Gaat dus, maakt alle volkeren tot mijn leerlingen en doopt hen in de naam van de Vader, de Zoon en de heilige Geest" en leert hen te onderhouden alles wat Ik u bevolen heb". Hoe eensluitend met wat

we hoorden in de eerste lezing” waarin Mozes tot het volk van Israel zegt: “Laat tot u doordringen dat de Heer de enige God is, en houd u aan zijn wetten en geboden”.

Het is volgens mij de enige plaats in de Bijbel waar Jezus de ‘doopformule van drie’ hanteert. Drie personen, drie entiteiten, en toch één God. Een ongedeelde eenheid, zong het koor in het openingslied. Bij een doop worden nog steeds deze woorden uitgesproken (ik doop je in de naam van de Vader, van de Zoon en van de Heilige Geest). Een teken dat we verbonden zijn met God, en zijn liefde en vrede verder dragen. De Vader die nabij blijft, levensbron; de Zoon die de weg toont van barmhartigheid en vergeving; de Geest die oproept om in beweging te komen.

Maar hoe kunnen we het nog verder vertalen naar ons leven en onze wereld? We kunnen het eens bekijken in het opgroeien en opvoeden van kinderen. In Gods liefde kunnen zij leren en groeien: Het betekent: nabijheid ervaren, gehoord en gevod worden (door ouders, van mede- opvoeders). Het betekent: leren omzien naar anderen en ervaren dat fouten of foutjes vergeven worden. Het betekent: geïnspireerd worden om van betekenis te zijn, een eigen weg vinden tijdens het opgroeien. In liefde kunnen kinderen leren en groeien, en die liefde werkt nog lang door. Die is nooit af.

De doop is een opdracht om in Gods liefde te zijn en blijven. En liefde is nooit af. We zien het in de gebrokenheid of onvolmaaktheid van de wereld, dichtbij en wereldwijd; die liefde is nodig in zorg en onderwijs, bij onrecht en eenzaamheid, maar ook wanneer de fragiele rijkdom van de natuur wordt bedreigd. Liefde is nooit af. Paul Kingsnorth, schrijver en voormalig milieu activist, schreef in Trouw van twee weken geleden: “We willen vaak heer en meester zijn, over mensen en over de natuur, maar de enige uitweg bestaat uiteindelijk uit nabijheid en nederigheid. Dat is het christelijke verhaal dat resoneert met alles wat in me zit”.

Een opdracht voor ons mensen om de drie ‘personen’, de drie gezichten van God in ons te laten resoneren. Door ons heen te laten stromen. Liefde is nooit af. Dat kunnen we doen vanuit zachte waarden als nabijheid, respect en vergeving, een zachtmoedig gebaar in een wereld waar ieder voor zichzelf lijkt te moeten opkomen. En vanuit de gedachte dat we geen grote dingen hoeven te doen, als we maar gewone dingen op grote wijze doen. Want liefde is nooit af.

Cecile Kuijpers

30/05/2021